

РЕШЕНИЕ

№ 19536

гр. София, 07.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 19.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **422** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Т. А. С., ЛНЧ: [ЕГН] гражданин на С. търсец закрила, с адрес: [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ при МС, против Решение № 12760/06.12.2024 г. на председател на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че административният акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му и като такъв следва да бъде отменен, поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила при издаването му.

В съдебно заседание жалбоподателят Т. А. С. – редовно призован, явява се лично и се представлява от адв. А., преупълномощен от адв. Т. от САК. Съдът назначи адвокат А. К. А., преупълномощен от адвокат Т., определена с Уведомително писмо № 840/2025 г. за процесуален представител на жалбоподателя. Адв. А. иска съдът да отмени решението като неоснователно.

Ответникът ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ – редовно призован, се представлява от юрк. К.. Юрисконсулт К. иска съдът да отхвърли жалбата и да постанови съдебен акт, с който да потвърди решението като правилно и законосъобразно издадено. Административният орган е спазил административнопроизводствените правила и материалния закон. Чуждият гражданин не отговаря на чл.8 и 9 от ЗУБ. Видно от неговата бежанска история, която е разказал в проведеното интервю, той не е заплашван, не е преследван,

не е арестуван, не е осъждан, не е имал политически участия в политически партии, военни групировки, поради тези съображения и коренно променената ситуация в Сирийска арабска република, моли съдът да потвърди решението като правилно и законосъобразно.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I-во отделение, 54 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № В-13- 1049/26.08.2024 г. на РПЦ - [населено място], до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Жалбоподателят е от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място] обл. Д. А., С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще се следва, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи правна и социална помощ на чужденци, търсещи международна закрила в Република България.

Чужденецът заявявил, че е напуснал С. за първи път за Л. преди да започне войната след като родителите му се развели. Останал там, година и половина и се завърнал в С.. За втори път напуснал С. през 2018 г. или 2019 г. нелегално отново за Л., След престой от три години през 2022 г. бил върнат в С. не по негово желание, понеже не притежавал документи за легално пребиваване там. За трети път напуснал С. през август месец 2024г. нелегално за Турция. Останал около три седмици на турска територия. Средата на август същата година влязъл в Република България отново нелегално. Разказва, че сам се е предал на властите. Декларира, че желае да получи международна закрила в Република България.

В проведеното с него интервю рег. № УП 6994/12.09.2024 г. Т. А. С. разказва, че е напуснал страната си заради войната и влошената обща обстановка там. Споделил , че няма сигурност в С. и че има само проблеми, че основната причина за него като при всяко момче е, че искат да го присъединят от всички страни, към различни групировки. Напуснал е С. и не желае да се завърне там, тъй като ще го вземат да служи в казармата, а заради лошото икономическо положение не може да живее нормално и всички младите хора в С. са отчаяни, защото нямат никакво бъдеще в страната му на произход. Цялото му семейство останало да живее в С.. Работил като продавач в магазин за домашни потреби и е учил до 9 клас. В заключение чуждият гражданин посочва, че иска да получи закрила в Република България. Декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход, не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в С., никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Не представя доказателства, че е заплашван, уточнява, че никога не му е оказвано физическо и/или психическо насилие в държавата му на произход.

След извършена преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждия гражданин и държавата му на произход, за административният орган, се наложил извода за неоснователност на подадената молба за международна закрила, защото в хода на административното производство молителят не обосновал наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона и не посочил никакви причини за основателно опасение от преследване.

При така установените факти и обстоятелства за ТАЯАЛ А. С. не били налице предпоставките за

предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставял на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В така представената бежанска история не бил налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателно опасение от преследване" и изложените мотиви не са правно значими за търсената закрила.

Сирийският гражданин не направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини; раса, религия, националност, политическа обвързаност, принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективния и обективен елемент за прилагане на цитираната правна норма, тъй като съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост - хипотеза, която не се установява в конкретния случай. Същевременно молителят изрично заявява, че не е имал проблеми от етнически, религиозен или политически характер. Напуснал С., не за да търси международна закрила, а за да търси по-добър стандарт на живот в посока Европа.

В „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец" на службата на ВКБООН за бежанците е посочено, че кандидатът за статут на бежанец трябва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което сирийският гражданин в настоящият случай не прави. Той не изтъкнал никакви лични опасения от преследване нито в страната си на произход. Молителят не заявил, че спрямо него, държавата му на пребиваване или друг недържавен субект на когото държавата не може или не желае да противодейства е предприел някакви действия, които да са релевантни на преследване. От цялата бежанска история ставало ясно, че конкретни действия на преследване срещу сирийския гражданин не са осъществени. Не се установява и срещу молителя да са налице посегателства, чиято системност и мащаб достигат до границата на преследване. Всичко това в съвкупност потвърждавало неоснователност на молбата му за закрила и твърденията му не съдържали и информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2-5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова, както и дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти в С., не е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С. и не е налице конкретно събитие, поради което е избрал да напусне страната си по произход.

Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. регламентирала, че „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл. 15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин сравним с посоченото в буква а)". Липсата

на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславили извода, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход.

Дори чуждият гражданин да е имал в родината си някакви проблеми, то те не обуславят необходимостта от предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ. Не са налице и основания за приложение на принципа за бежанец *sur place*. За чуждия гражданин се установяват положителни предпоставки и липсват данни за отрицателни предпоставки по чл. 8, ал. 7 и 8 от ЗУБ. С оглед на изложеното дотук, искането на чужденеца в частта му за предоставяне на бежански статут следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

Заклучението в този случай е, че той е взел решение да напусне страната си по произход заради желанието си да дойде в Република България по изцяло лични причини. Съгласно Глава II, § 62, стр. 24, от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

От анализа на фактическите обстоятелства и изявления на чужденеца по време на интервюто, според АО се установило, че заявленията му не съдържат информация за наличието на неблагоприятни спрямо молителя обстоятелства и така направените твърдения не съдържали факти по случая, като не се откривало наличието на личен елемент.

Искането на Т. А. С. в частта за предоставяне на статут на бежанец следвало да бъде отхвърлено като неоснователно.

За Т. А. С. липсвали предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Установената фактическа обстановка не давала възможност да се приеме, че той е бил принуден да напусне страната си на произход С. поради „реална опасност от смъртно наказание или екзекуция“ – тежки посегателства, визирани в чл. 9, ал. 1, т.1 от ЗУБ.

Срещу чуждия гражданин не били предприети такива действия, нито от официалните власти на С., нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г по дело № С-465/2007 г., понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание“, наложени на молителя в страната му на произход, посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващали ситуации, в които кандидатът за хуманитарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Твърдения от подобен характер той не направил. От изложеното следвал извода, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т.1 и т. 2 от ЗУБ.

Предвид установената фактическа обстановка е прието, че за сирийският гражданин не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Изложената фактическа обстановка не давала основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува от родината си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Съгласно чл. 9 ал. 2 от ЗУБ, субектите на тежките посегателства можело да бъдат както държавата, така и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Тежки

посегателства можело да се извършват и от недържавни субекти, но само ако може да бъде доказано, че държавата и/или контролиращите партии и организации, включително международни организации не могат или не желаят да предоставят закрила срещу тежки посегателства.

Посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в" от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя", обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. При разглеждане на основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ следвало да се съобрази отново с Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство" в чл. 15, б. „в" от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Тези заплахи били присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт".

След извършена преценка на актуалната обстановка в С. посредством приложената по преписката актуална справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г., изготвена от дирекция „Международна дейност", на ДАБ-МС, както и във връзка с положението в района по местожителство на молителя, разгледано в справка с вх. № МД-02- 41/05.11.2024 г. не се установили и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (СЕО) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в" от директива № 2004/83 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкувателното решение от 17 февруари 2009 г., наличието на подобна заплахата по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото видно от цитираната информация за обстановката там то не е.

Същевременно, от информацията за района на местожителство на чуждия гражданин става ясно, че въпреки наличието на сигурността в части от обл. Идлиб, нивото на безогледно насилие в конкретното населено място не е изключително.

Не се установило спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход и в частност в района му на обичайно пребиване, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен

статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В случая не се установява по безспорен начин ТДЛАЛ А. С. да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплаха за живота и здравето му, не са установени намеси в личната му сфера, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт. Същевременно, в настоящия случай следвало да се вземе под внимание обстоятелството, че според заявленията на кандидата, в селото на молителя се намират членове на семейството му и негови близки, като по думите му причината той да напусне района и страната, е мотивирана основно от проблеми от финансов характер и трудно преживяване. Ако действително близките на чуждия гражданин, в страната им по произход и по специално в населеното им място по обичайно пребиваване, са се сблъскали с каквито и да е проблеми или е имало заплаха или риск за живота и сигурността им, то те несъмнено биха избрали да напуснат незабавно даденото място, независимо дали разполагат с финансова възможност да организират нелегално напускане на страната и колкото и да е труден маршрута по който биха преминали. Въпреки това същите продължавали да пребивават на същото място, като единствено молителят е бил избран да продължи пътя си достигайки територията на Европа.

Съгласно чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, статут на бежанец и хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществуват основания за страх от преследване, нито реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може безпрепятствено и трайно да се ползва от ефективна закрила там.

С оглед на изложеното АО приел, че за молителя не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За Т. А. С. не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 - 3 от ЗУБ. В случая не са изпълнени условията съществуващата опасност да е реална за лицето, търсещо закрила и въоръжените конфликти да се характеризират с безогледно насилие. Двете условия са взаимно свързани и наличието им е обусловено от конкретната бежанска история и установените за всеки един търсещ закрила индивидуални обстоятелства. В тази връзка от анализа на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, във връзка с тълкуването на чл. 15, 6. „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението па дело 0465/2007 г. на СЕО и в съответствие с информацията относно актуалната обстановка в С. следвало да се приеме, че не е налице заплаха за търсещия закрила поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Не се установило спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Искането му в тази част също било неоснователно.

Всичко дотук обусловило извода на АО, че за Т. А. С. не е налице основание за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, отразени в чл. 1А, ал. 2 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 г. В следствие на цялостната оценка на всички факти относно личното положение на молителя било категорично установено, че чужденецът не е имал обективни причини за напускането на С..

Предвид тези мотиви ответникът постановил обжалваното решение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 48, ал. 1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/.

Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Разпоредбата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са

дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да породят у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила, за такива не е съобщил и в държавата на пребиваване. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Предвид събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

В решението са разгледани и обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки

посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в С., която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

С оглед на това е представена Справка вх. № МД-02-200/08.04.25 г. относно актуалната обстановка в Р С., сочи че: „на 27.11.2024 г. ислямистката групировка „Х. Т. ал Ш.), чийто контрол преди това бил ограничен до части от провинциите А. (Х.) и Идлиб, започва голяма офанзива в С. С., в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции; първоначално бунтовниците превземат А. (Х.) - втория по големина град в страната, на 5 декември пада [населено място], а два дни по-късно е превзет и третият по големина град в С., Х.; междувременно бунтовнически сили от Ю. С. навлезли в [населено място], който изиграва централна роля във въстанието през 2011 г., и поели контрол над повече от 90% от провинцията, докато правителствените сили постепенно се изтеглили; на 29.01.2025 г. А. ал Ш., който на практика ръководи страната след падането на режима на А. е назначен за временен президент на С., конституцията от 2012 година е суспендирана, а парламентът е разпуснат; на 18.02.2025 г. след провеждане на преговори Сирийските демократични сили се съгласили да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство; ръководените от кюрдите Сирийски демократични сили и Сирийският демократичен съвет се споразумели да интегрират своите военни сили в армията на новото сирийско правителство; на 02.03.2025 г., според изявление на сирийското президентство новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода, към демокрация; новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции, след отстраняването от власт на Б. А., което слага край на продължило над половин век управление на семейството му и на 13 години опустошителен конфликт; президентството обявява сформирането на комисия от експерти, включваща две жени, натоварена с изготвянето на конституционната декларация, която регулира преходната фаза; седемчленната комисия ще внесе своите предложения пред президента, се казва в изявлението, без да се уточнява времева рамка; конференцията за национален диалог,

проведена в края на февруари, 2025 г. в Д. очертава пътя за новата С.; в статия на BBC от 09.03.2025 г. се посочва, че: лидерът на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци, при които се твърди, че сирийските сили за сигурност са убили стотици цивилни от алауитското религиозно малцинство; базирана в О. кралство мониторингова организация съобщава, че 830 цивилни лица са убити при атаки, извършени на 8 и 9 март, и насочени срещу алауити, живеещи в сирийските крайбрежни райони“, на 09.03.2025 г. март А. ал Ш. обявява в Т., че е сформирана „независима комисия, която да разследва нарушенията срещу цивилни и да идентифицира отговорните за тях“; в бюлетин на Върховния комисариат за бежанците, на ООН се посочва, че считано от 08.12.2024 г., към 27 март 2025 г. 371 900 сирийци са се завърнали обратно в С. от съседни страни; с тях общият брой на хората, преминали обратно в С. от началото на 2024 г. възлиза на 732 700 души; както и през предходните седмици повечето бежанци се завръщат от Л. и в по-ниска степен от Турция, Й., И. и Е.; същевременно, според последните данни от работната, група за вътрешно разселените лица, считано от 27.11.2024 г. насам, около 926 000 вътрешно разселени лица също са се завърнали в районите си на произход в С.; според съобщение на вицепрезидента на Турция, от 17.03.2025 г. след събитията от 08.12.2024 г. 145 639 сирийци са се завърнали доброволно от Турция в С.; ВКБООН поддържа ежедневно присъствие на гранично-пропускателните пунктове в цяла С., като наблюдава тенденциите за връщане и предоставя информация, вода и достъп до интернет; ВКБООН продължава да улеснява транспортирането на нуждаещите се от транспортна помощ на граничните пунктове лица до крайните им дестинации на връщане, както и да предоставя помощ, чрез своите обществени центрове, програмата „Пари за подслон“ и различни проекти за препитание, във всичките 14 провинции; само на 23.03.2025 г. ВКБООН раздава 2 161 пакета за зимна помощ, от които се възползват 7 972 лица (1 990 семейства) в [населено място] ал Зор“.

Твърденията на жалбоподателя за това, че бил „търсен за военна служба“ Съдът, в контекста на чл. 4, §§ 1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС преценява като неустановени и недоказани. В С. военната служба по време на режима на Б. Ал-А. е била задължителна и дезертирането се считало за криминално престъпление, но не и за преследване, според Наръчника на ВКБООН за процедури и критерии, за определяне статут на бежанец. Чужденецът е декларирал, че е политически неангажиран и не доказва, нежеланието му да служи в армията, да е по причина на негови религиозни разбирания, както и реално да е бил обект на интерес от страна на което и да е от действащите в С. понастоящем военни формирования.

Обстоятелството, че е налице промяна в управлението на страната не води до друг извод, различен от този на решаващия орган, постановил оспореното в настоящото производство решение.

Що се касае до основанията, свързани с нежеланието на оспорващия да бъде мобилизиран, следва да се отбележи, че той е длъжен да изпълни своя дълг към сирийската държавна армия, в случай, че бъде повикан.

Съдът, предвид изложеното, тъй като няма основания да се предполага, че ще бъде преследван на основанията по чл. 8 от ЗУБ, в това число и изтъкнатите подробно в жалбата по чл. 8, ал. 5 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, нито са налице основания по чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, то оспореното решение е правилно като краен резултат и при изменената обстановка в С.. Същото е

законосъобразно на всички основания по чл. 146 от АПК - като издадено от компетентен орган - председателят на ДАБ като орган, който единствен според законодателството на Република България, конкретно ЗУБ има правомощия да предоставя, да отказва и да отнема международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут на основанията по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Издадено е след проведена процедура по молбата за закрила при спазване на всички изисквания - регистрация на молителя, запознаването му с правата и задълженията му чрез връчване на указания на разбираем за него език и провеждане на лично интервю с участието на преводач. В рамките на производството молителят е имал възможност и се е възползвал да представи документи в подкрепа на твърденията си. Интервюто е проведено по начин, който е позволил да даде точни данни и да отстрани всяко съмнение за неточности или противоречия в изявленията си, предвид зададените въпроси. В рамките на производството органът е изискал и обсъдил в решението си подробно относимата информация за страната на произход на молителя, която действително е била актуална към датата на решението. Неотнормими са в тази връзка данни за спорадични актове на насилие, доколкото такива има почти навсякъде по света и никое правителство не може да гарантира абсолютна сигурност и спокойствие на което и да е лице. Такива актове на насилие не обосновават различна квалификация на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Доводите в жалбата за допуснати нарушения на процесуалните правила са изцяло неоснователни. Изводите по този въпрос в решението са правилни, те са валидни и към датата на постановяване на съдебното решение.

В заключение, доводите на жалбоподателят, че ситуацията в държавата по произход е не сигурна, съдът намира за необосновани. От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу него, не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден да напусне страната си на произход, поради опасност от налагане на наказание – екзекуция, изтезания или нечовешко и унижително отношение. От обсъдените данни за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрене на общественно-политическата обстановка. Това се потвърждава и от актуалната справка № МД-02-20 от 14.01.25 г.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 54 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. А. С., ЛНЧ: [ЕГН] гражданин на С. търсещ закрила, с адрес: [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ при МС, против Решение № 12760/06.12.2024 г. на председател на ДАБ при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.